

PRENUMERATA.

Rocznie 36 Mk., Kr. 66,
półrocznie 18 Mk., Kr. 33,
kwartalnie 9 Mk., Kr.
16.50, miesięcznie 3 mk.

ZA GRANICĄ:

Rocznie 48 mk., półrocz-
nie 24 mk., kwartalnie
12 mk., miesięcznie 4 mk.

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY REPUBLIKI POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

OGŁOSZENIA.

Cena za wiersz drobne-
go pisma (petit) po tek-
ście 1 mk.

Numer pojedynczy
20 fenigów.

Redakcja i Administracja Miodowa Nr. 20.

Redakcja otwarta od 9—12 i 3—4 p. p.

Redaktor przyjmuje od 11—12 w południe.

DZIAŁ URZĘDOWY.

DEKRET.

Uznając konieczność przywrócenia mocy obowiązującej artykułom 99—102 Kodeksu Karnego z 1903 roku, uchylonym przez Przepisy Przechodnie przy wprowadzeniu sądownictwa polskiego na skutek pozostawania kraju pod okupacją,—postanawiam niniejszem, że artykuły wymienione odzyskują moc obowiązującą w brzmieniu następującem:

Art. 99. Winny zamachu na życie, zdrowie lub wolność osoby, piastującej Najwyższą Władzę Państwową w Polsce, ulegnie

karze ciężkiego więzienia bezterminowego.

Art. 100. Winny zamachu na ustalony w drodze praw zasadniczych ustrój państwowy Polski albo na całość jej terytorjum państwowego ulegnie karze ciężkiego więzienia bezterminowego.

Jeżeli zamach taki ujawniony był odrazu i został stłumiony bez użycia środków nadzwyczajnych, winny ulegnie

zamknięciu w ciężkim więzieniu do lat 15.

Jeżeli celem zamachu było usunięcie przemocą członków, sprawujących władzę rządu, i zastąpienie ich przez inne osoby, wszakże bez zmiany zasadniczego ustroju państwowego w Polsce, winny ulegnie zamknięciu w ciężkim więzieniu na czas od lat 10 do 15.

Przez zamach rozumiane będzie zarówno dokonanie jednej z powyższych zbrodni, jak jej usiłowanie.

Art. 101. Winny przygotowania do zbrodni, przewidzianej w art. 100, ulegnie zamknięciu w ciężkim więzieniu do lat 10.

Jeżeli winny posiadał przytem skład broni lub materiałów wybuchowych, ulegnie

zamknięciu w ciężkim więzieniu do lat 15.

Art. 102. Winny udziału w spisku, zawiązanym dla dokonania zbrodni, przewidzianej w art. 100, ulegnie karze

ciężkiego więzienia do lat 8.

Jeżeli spiskowi rozporządzali składem broni lub materiałów wybuchowych, winni ulegną karze ciężkiego więzienia bezterminu.

Winny namawiania do spisku, mającego na celu zbrodnię, przewidzianą w 99 lub 100 artykule, jeśli spisek ten nie został zawiązany, ulegnie karze w stosunku do zbrodni, przewidzianej w art. 100,—zamknięciu w ciężkim więzieniu do lat 4.

w stosunku do zbrodni, przewidzianej w art. 99—zamknięciu w ciężkim więzieniu do lat 8.

Art. 15 Przepisów Przechodnich do K. K. otrzymuje brzmienie następujące:

Za zbrodnię, zagrożoną karą w art. 99, 100, 453, 454, 455, 456, 467, 472, 555, 562, 563, 564, 584, 589, 590, winna być wyrzeczona kara zamknięcia w ciężkim więzieniu terminowa lub bezterminowa; przepis ten nie ułżyła przepisom ogólnym o okolicznościach łagodzących. Może być jednak wyrzeczona w powyższych wypadkach kara śmierci, jeżeli kary tej wymagać będą wyjątkowe warunki danego wypadku.

Naczelnik Państwa:

(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów

(—) J. Moraczewski.

Minister Spraw Wewnętrznych:

w/z.

(—) N. Bartlicki.

Dan w Warszawie, dnia 11 stycznia 1919 r.

DEKRET.

Zgodnie z uchwałą Rady Ministrów, stanowiącym niniejszem, co następuje:

W miejscowości, ogłoszonej w stanie wyjątkowym, winny przechowywania broni palnej bez pozwolenia odpowiedniej władzy ulegnie karze więzienia od 1 do 3 lat; winny przechowywania materiałów wybuchowych bez pozwolenia odpowiedniej władzy ulegnie karze więzienia od 2 do 5 lat, — zaś winny użycia tej broni lub materiałów wybuchowych przy dokonaniu przestępstwa przeciw życiu lub mieniu — ulegnie karze ciężkiego więzienia bezterminowego.

Decret niniejszy otrzymuje natychmiast moc obowiązującą.

Naczelnik Państwa:

(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:

(—) J. Moraczewski.

Minister Spraw Wewnętrznych:

w/z.

(—) N. Bartlicki.

Dan w Warszawie, dnia 11 stycznia 1919 r.

DEKRET

w sprawie utworzenia Państwowej Rady Apropowizacyjnej.

Na wniosek Rady Ministrów stanowiąc co następuje:

§ 1.

Państwowa Rada Apropowizacyjna jest organem doradczym Ministra Apropowizacji.

§ 2.

Zadaniem Państwowej Rady Apropowizacyjnej jest opinjowanie w sprawach apropowizacji kraju, od dawanych jej pod rozpoznanie przez Ministra Apropowizacji lub podnoszonych bezpośrednio przez nią samą, w szczególności zaś w sprawach ustanawiania planu gospodarki apropowizacyjnej.

§ 3.

W skład Państwowej Rady Apropowizacyjnej wchodzi:

- 1) Minister Apropowizacji, jako przewodniczący,
- 2) Podsekretarz Stanu Ministerstwa Apropowizacji, jako zastępca przewodniczącego,
- 3) jeden delegat Związku Kolarzy,
- 4) trzech delegatów Rad Robotniczych z Warszawy, 2-ech delegatów z Łodzi i 2-ech delegatów z Zagłębia Dąbrowskiego.

O ile Rady Robotnicze okręgowe nie będą zorganizowane, to wejdą przedstawiciele Związków Zawodowych Robotniczych.

5) Jeden delegat Związku Stowarzyszeń Społecznych.

6) Po jednym delegacie od Rad Miejskich: m. st. Warszawy, Łodzi, Częstochowy, Sosnowca, Lublina, Dąbrowy Górniczej, Krakowa, Lwowa i Poznania.

7) Czterej reprezentanci Galicji, jeden Śląska Cieszyńskiego i trzech b. zaboru pruskiego, których zamianuje Minister Apropowizacji w porozumieniu z miejscowymi organizacjami społecznymi.

8) Jeden delegat Związku Miast.

9) Dwóch delegatów Centralnego Towarzystwa Rolniczego, w tem jeden delegat Związku Kółek Rolniczych.

10) Jeden delegat Towarzystwa Przemysłowców Królestwa Polskiego.

11) Reprezentanci zainteresowanych Ministerstw.

§ 4.

Przy wyborze członków Państwowej Rady Apropowizacyjnej, wymienionych w punktach 3—6 i

8—10 § 3, winni być jednocześnie wskazani zastępcy dla każdego z członków Rady. Wrazie, gdyby nie tylko członek Rady, ale i jego zastępca, dla jakiegokolwiek powodów nie mogli brać stałego udziału w pracach Rady, winieni być powołani w sposób odpowiedni na ich miejsce nowy członek Rady i jego zastępca.

§ 5.

Posiedzenia Państwowej Rady Apropowizacyjnej zwołuje Minister Apropowizacji w miarę potrzeby, w odstępach czasu, nieprzekraczających jednego miesiąca, lub na żądanie trzech członków. Na posiedzeniach tych przewodniczy Minister Apropowizacji lub jego zastępca. Protokoły Rady prowadzi urzędnik, wyznaczony przez Ministra Apropowizacji do pełnienia czynności sekretarza Państwowej Rady Apropowizacyjnej.

Państwowa Rada Apropowizacyjna może powołać z pośród swego grona Komitet Stały i polecić mu rozważanie pewnych spraw poza posiedzeniami Rady.

Celem opracowania poszczególnych gałęzi krajowego gospodarstwa apropowizacyjnego, może Rada lub zastępujący ją Komitet powoływać czasowo lub stałe Komisje. Komisje, powołane przez Komitet, podlegają zatwierdzeniu Rady na najbliższym jej posiedzeniu. Komitet i Komisje obowiązane są do składania Radzie sprawozdań ze swej działalności. Protokół posiedzenia Komitetu prowadzi Sekretarz Rady Apropowizacyjnej. Do udziału w pracach Komisji Minister Apropowizacji deleguje z pośród swoich urzędników referentów, których zadaniem jest prowadzenie protokołów, referowanie i opracowywanie spraw w zakresie prac Komisji oraz dostarczanie potrzebnych dla jej prac materiałów.

§ 6.

Minister Apropowizacji, w miarę swego uznania, może delegować na posiedzenia Rady, Komitetu i Komisji przedstawicieli Ministerstwa Apropowizacji, oraz wprowadzać na posiedzenia te przedstawicieli innych władz państwowych. Delegowanym urzędnikom i wprowadzonym przedstawicielom przysługuje jedynie prawo głosu doradczego.

§ 7.

Członkowie Państwowej Rady Apropowizacyjnej pełnią swe obowiązki honorowo. Przyjeżdżającym z poza Warszawy na posiedzenia Rady członkom przysługuje prawo do zwrotu kosztów podróży i djekt według kategorii, przewidzianej dla urzędników państwowych klasy 5-jej.

§ 8.

Wszelkie czynności biurowe i wykonawcze, związane z działalnością Państwowej Rady Apropowizacyjnej, załatwiają się przez biura Ministerstwa Apropowizacji, względnie przez organy, powołane przez Ministerstwo Apropowizacji.

§ 9.

Minister Apropowizacji przygotowuje i po uchwaleniu przez Państwową Radę Apropowizacyjną zatwierdza wewnętrzny jej regulamin.

§ 10.

Kadencja Państwowej Rady Apropowizacyjnej pierwszego powołania trwa do czasu zwołania Sejmu i powołania przez ten ostatni odpowiedniego organu.

Wykonanie powyższego polecam Ministrowi Apropowizacji.

Rozporządzenie niniejsze nabiera natychmiast mocy obowiązującej.

Naczelnik Państwa:

(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:

(—) J. Moraczewski.

Minister Apropowizacji

(—) Antoni Minkiewicz.

Dan w Warszawie, dnia 11 stycznia 1919 r.

PRZEPISY WYKONAWCZE

do dekretu z dnia 7 stycznia 1919 r., w przedmiocie mianowania pierwszego składu profesorów w Uniwersytecie Warszawskim.

Art. 1.

Celem przygotowania wniosków w sprawie mianowania pierwszego składu profesorów w Uniwersytecie Warszawskim, tworzy się przy Ministerstwie W. R. i O. P. Komisję stabilizacyjną.

Art. 2.

Zadaniem Komisji stabilizacyjnej będzie ocena kwalifikacji tych osób, które mają być przedstawione do nominacji na profesorów zwyczajnych, nadzwyczajnych i honorowych w Uniwersytecie Warszawskim.

Art. 3.

Kwalifikacje tych dotychczasowych wykładowców w Uniwersytecie Warszawskim, którzy są lub byli rzeczywistymi profesorami w jednej z wyższych uczelni polskich lub zagranicznych, nie podlegają ocenie Komisji stabilizacyjnej.

Art. 4.

W skład Komisji stabilizacyjnej wejdą:

a) przedstawiciele Uniwersytetów Krakowskiego i Lwowskiego, zaproszeni przez Ministra W. R. i O. P. z pośród profesorów tych uczelni;

b) przedstawiciele Uniwersytetu Warszawskiego, zaproszeni przez Ministra W. R. i O. P. z pośród tych wykładowców w Uniwersytecie Warszawskim, których kwalifikacje zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia nie podlegają ocenie Komisji stabilizacyjnej;

c) przedstawiciele nauki oraz znawcy szkolnictwa wyższego, zaproszeni przez Ministra W. R. i O. P. z pośród osób, nie podpadających pod kategorię a) i b);

d) delegat Ministerstwa W. R. i O. P.

Skład Komisji będzie podany do wiadomości publicznej.

Art. 5.

Komisja stabilizacyjna wybierze z pośród siebie przewodniczącego, który po ukończeniu obrad Komisji przedstawi jej uchwały należycie umotywowane wraz z protokołami posiedzeń Ministrowi W. R. i O. P.

Na podstawie tych uchwał Minister W. R. i O. P. powołać decyzyjnie co do przedstawienia kandydatów do nominacji.

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:

(—) F. K. Prauss.

Warszawa, dnia 14 stycznia 1919 r.

PRZEPISY

o ustanowieniu państwowego nadzoru mieszkaniowego.

Art. 1.

Celem wykonywania zarządzeń państwowych w sprawie mieszkaniowej, ustanawia się państwowy nadzór mieszkaniowy.

Art. 2.

Wykonywanie państwowego nadzoru mieszkaniowego oddaje się Wydziałowi Hygieny i Inspekcji Mieszkań Ministerstwa Zdrowia Publicznego i jego organom.

Art. 3.

Do zakresu działania Wydziału Hygieny i Inspekcji Mieszkań należy: rozpisywanie ankiet i opracowywanie statystyki mieszkaniowej, inicjatywa w dziedzinie prawa mieszkaniowego, opinjowanie o pracach i projektach urzędów państwowych i komunalnych w zakresie sprawy mieszkaniowej, sprawowanie nadzoru zwierzchniego nad działalnością komunalnych urzędów mieszkaniowych i wydawanie dla nich regulaminów i instrukcji, opracowywanie przepisów higieny mieszkaniowej, popieranie inicjatywy i wyjednywanie zapomóg państwowych dla związków komunalnych na cele mieszkaniowe, udzielanie pomocy i opieki zrzeszeniom mieszkaniowym i związkom lokatorów i wykonywanie zarządzeń państwowych, zapobiegających brakowi i współdziałających powstawaniu małych, zdrowych i tanich mieszkań.

Art. 4.

Organami Wydziału Hygieny i Inspekcji mieszkań są:

a) Rada Główna do spraw mieszkaniowych,
b) Okręgowi Inspektorzy mieszkaniowi i ich pomocnicy,

c) Rady Okręgowe do spraw mieszkaniowych.

Art. 5.

Rada Główna do spraw mieszkaniowych jest organem doradczym Wydziału Hygieny i Inspekcji Mieszkań.

Minister Zdrowia Publicznego wydaje regulamin, określający kompetencję Rady Głównej do spraw mieszkaniowych, i zatwierdza jej uchwały.

Art. 6.

W skład Rady Głównej do spraw mieszkaniowych wchodzi:

I. Minister Zdrowia Publicznego, jako przewodniczący.

II. Naczelnik Wydziału Hygieny i Inspekcji Mieszkań, jako zastępca przewodniczącego.

III. Referenci Wydziału, z których jeden pełni obowiązki sekretarza Rady.

IV. Inspektor mieszkaniowy Okręgu Warszawskiego.

V. Delegat Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

VI. Delegat Sekcji Budown. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

VII. Delegat Ministerstwa Sprawiedliwości.

VIII. Delegat Magistratu m. st. Warszawy.

IX. Delegaci Stowarzyszeń lokatorów warszawskich.

X. Delegat Rady Związków Zawodowych.

XI. Osoby, mianowane przez Ministra Zdrowia Publicznego.

Art. 7.

Okręgowi Inspektorzy Mieszkań komuniują zarządom komunalnym swoje wnioski w sprawach mieszkaniowych, wydają opinie o komunalnych projektach mieszkaniowych i o ustawach budowlanych miejscowych, sprawują nadzór i opiekę nad działalnością komunalnych urzędów mieszkaniowych, udzielają rad i wskazówek lekarzom powiatowym w sprawach budowlanych i mieszkaniowych.

Art. 8.

Rada Okręgowa do spraw mieszkaniowych jest organem doradczym Okręgowego Inspektora Mieszkań. Siedzibą Rady Okręgowej jest miejsce urzędowania Inspektora Okręgowego.

Art. 9.

W skład Rady Okręgowej do spraw mieszkaniowych wchodzi:

I. Okręgowy Inspektor Mieszkań w charakterze przewodniczącego Rady Okręgowej.

II. Miejscowy Inspektor Pracy.

III. Miejscowy budowniczy powiatowy.

IV. Miejscowy lekarz powiatowy.

V. Delegaci miejscowych Stowarzyszeń lokatorów.

VI. Delegaci miejscowego Magistratu.

VII. Delegat miejscowej Rady Związków Zawodowych.

VIII. Osoby, mianowane przez Ministra Zdrowia Publicznego z pośród obywateli obeznanych z miejscowymi stosunkami mieszkaniowymi.

Art. 10.

W stosunku do pewnych spraw, związanych z państwowym nadzorem mieszkaniowym, obowiązują członków Rad bezwzględna tajemnica urzędowa w wypadkach, zastrzeżonych przez przewodniczącego.

Naczelnik Państwa:

(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów

(—) J. Moraczewski.

Kierownik Ministerstwa Zdrowia Publicznego

(—) W. Chodźko.

Warszawa, dnia 11 stycznia 1919 roku.

NOMINACJA.

Naczelnik Państwa zamianował postanowieniem z dnia 3 stycznia 1919 r. Jana Bonisławskiego Sędzią Sądu Apelacyjnego.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Posłuchania u Prezydenta Ministrów.

Posłuchania u Prezydenta Ministrów odbywają się w niedziele, wtorki i czwartki od godz. 11-ej do 3-ej po poł.

Z powodu wielkiej ilości zgłaszających się na posłuchania, zechcą zainteresowani zapisywać się w przeddzień audjencji u urzędnika dyżurnego między godz. 10-a a 1-a. Zgłoszenia uskuteczniane dopiero w dzień posłuchań nie mogą być uwzględnione.

Z Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Wydział Informacyjno-Prasowy Ministerstwa Spraw Wojskowych komunikuje następujące oświadczenie dowódcy 21 pułku pulk. Jaźwińskiego:

Na tle niedoszedłego zamachu Stanu w nocy z 4/5 b. m. w pismach warszawskich pojawiły się różne artykuły i informacje, w których znajdujemy:

„Pulk. Januszajtis, wierząc w poparcie szarż 21 p.p.„ lub też „... w wydaniem przez pulk. Januszajtisa rozkazu do 21 p.p.“ i t. p.

Były też różne wzmianki, nie wskazujące wyraźnie na 21 p.p., jednakże dawało się odczuć, że oddział jest podejrzewany o jakiś udział w zamachu. Jako dowódca 21 p.p., protestuję przeciw podobnym oszczerstwom i żądam ich odwołania.

21 p.p., którym mam zaszczyt dowodzić, z polityką niema nic wspólnego i w żadne zamachy nie był i być nie może wplątany, pozątem stwierdzam, że żadnych rozkazów pulk Januszajtisa nie otrzymywał i nie spełniał.

3 kompanie pulku, wezwane przez Komendę Miasta, stały się na plac Saski, gdzie odrazu stanęły pod rozkazy gener. Szeptyckiego i pulk. Zawadzkiego. Pożatem z rozkazu oficera 21 p.p. kap. Wszeborę, pełniącego służbę oficera inspekcyjnego garnizonu, został wysłany silny patrol w celu zwrotania baczej uwagi na zebraną publiczność cywilną przy hotelu Bristol. W chwili nadejścia patrolu z hotelu wyszedł generał Szeptycki w otoczeniu kilku cywilnych. Patrol po wyjaśnieniu sytuacji otoczył spiskowców i aresztował, uwalniając generała Szeptyckiego.

Z Ministerstwa Aprowizacji.

Wydział Prasowy Ministerstwa Aprowizacji komunikuje:

Na skutek informacji w Nr. 13 „Kurjera Warszawskiego“ w sprawie systemu zaopatrywania w cukier ludności — niniejszem prostuje się, że Wydział Zaopatrywania Miasta otrzymuje od Ministerstwa kontyngent prawie dwa razy większy, aniżeli za czasów okupacji. Otrzymanie zaś cukru tego uтрудnia, prawdopodobnie, mała ilość sklepów miejskich, co już od Ministerstwa Aprowizacji nie jest uzależnione.

Co się znów tyczy zaopatrywania przez Ministerstwo fabryk cukierków i przetworów owocowych, to należy zaznaczyć, że cukier ten fabrykanci otrzymują od Ministerstwa nie po cenie kontyngentowej, która stanowi Mk. 508, a nie 510 Mk. za worek, jak błędnie napisano w „Kurjerze, lecz po cenie Mk. 900 za worek, a to z uwagi na względy fiskalne.

Wogóle zaopatrzenie w cukier fabrykantów cukierków, jako artykułu nie pierwszej potrzeby, a raczej zbytku — nie leży w pierwszym rzędzie zadań Ministerstwa.

Należy również sprostować błędną informację w teście notację, jakoby za czasów okupacji fabrykanci cukierków otrzymywali cukier po cenie wyższej, niż obecnie Mk. 1100 za worek, gdyż w istocie otrzymywali po cenie niższej, niż dotychczas, a mianowicie po Mk. 470 i taniej za worek.

WYCIĄG z PROTOKÓŁU

przejęcia skarbcza Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej przez Zarząd polski dnia 11 listopada 1918 r.

Rewizja szczegółowa zawartości głównego skarbcza w Warszawie rozpoczęła się 13-go listopada i trwała do 30-go listopada, natomiast sprawdzenie wyników rewizji z książkami zostało ukończone dopiero 11-go stycznia 1919 r.

Ze strony dawnego niemieckiego Zarządu Kasy byli obecni podczas rewizji skarbcia panowie: Adolf Ritter, Fritz Fismar, Georg Rolfs, Hans Sopp i Bernard Kujalnik. Nowy polski Zarząd Kasy delegował do przejścia skarbcia pana Marjana Karpusa, prezesa Kola bankowców, a obecnie głównego skarbnika Kasy, dalej nowego urzędnika p. Józefa Hryniewicza, oraz dawnych urzędników, nadal zatrudnianych, panów: Aleksandra Wolskiego, Feliksa Strzaleckiego i panie: Henrykę Boniecką, Czesławę Jagodzińską i Anielę Stoll. Nadto przy czynnościach przejmowania poszczególne kas był pomocnym woźny Jakób Schirle.

Przejęcie kas w Oddziałach Kasy polecono nowomianowanemu Zarządowi Oddziałów przy współudziale specjalnie delegowanych urzędników Kasy, panów: Gustawa Chłapowskiego, Edwarda Chmielewskiego i Karola Bauera.

Rewizja stwierdziła naogół zgodność pozostawłości gotówkowych i depozytowych z odnośnymi pozycjami aktywów ogłoszonego bilansu, przy czym zostały jednak wykazane następujące różnice:

1) w skarbcu w Warszawie okazał się brak w kasie zniszczonych banknotów, które były przeznaczone do spalenia.	M. 9,000.—
2) w poszczególnych kasach w Warszawie brakowało	M. 605.—
3) w kasach Oddziału Włocławskiego brakowało	M. 10,043,90
czyli razem różnica gotówkowa wynosi	M. 19,648,90

4) w depozycie Nr. 1161 „Schiffahrtsgruppe b) Feldeisenbanche“ okazał się brak Rb. 1.834.—

5) w depozycie Nr. 61 „Reichsentschaedigungskommission, Polen-Konto I“ brak listu z dn. 24.X. 1918 r. Pruskiego Banku Państwa, stwierdzającego depozyt M. 800,000.—, wzamian czego jest tylko list P. K. K. P. z dn. 30.X. 1918 r., potwierdzający odbiór brakującego listu.

Bilans przejścia Kasy, opublikowany w Nr. 222 „Monitora Polskiego“, został podpisany przez dawny Zarząd Kasy, a mianowicie przez panów: Theusnera, Noffza i Chamca, przez dawnego głównego buchaltera p. Langego, oraz jego pomocnika p. Cejtlinę.

Po wyjeździe z Warszawy panów Theusnera i Noffza, co nastąpiło dn. 2 grudnia 1918 r., ostateczny protokół został w ich imieniu podpisany przez p. Paula Hemplera, specjalnie do tego upoważnionego.

Szczegółowy protokół rewizji skarbcia w Warszawie spisany jest w książce na 99 stronicach.

Naczelnny dyrektor: Stanisław Karpiński,

Naczelnik biura: Józef Zarzycki,

Główny skarbnik: Marjan Karpus,

Zastępca głównego księgowego: Herman Cejtlin,

Inspektor Oddziałów: Gustaw Chłapowski.

Kronika polityczno-społeczna.

Konferencja kolejowa. Od wczoraj w lokalu Ministerstwa Komunikacji rozpoczęła obrady konferencja kolejowa, zwołana w celu ustalenia rozkładów pociągów, uproszczenia przy zestawianiu rozkładów, unormowania średniej szybkości przy obecnym stanie parowozów.

Konferencji przewodniczył szef departamentu kolejowego, inż. Adam Krzyżanowski. W mowie swojej podkreślił znaczenie tej konferencji i konieczność rozpoczęcia szeregu prac poważnych w kierunku uzgodnienia zadań kolejnictwa państwowego łączących się dziś, w jedną całość wszystkich ziem polskich, a w przyszłości ich całkowitego ujednostajnienia.

Sekretarzem konferencji jest p. Malinowski.

Ze sprawozdań, złożonych przez reprezentantów danych dyrekcji, oświetlających obecny stan rzeczy na kolejach, najciekawsze były relacje dyrekcji poznańskiej. Mimo wytworzona sytuacja polityczna pomiędzy Niemcami a Polską, sytuacja, będąca ciągle jeszcze w stanie napięcia, komunikację w Wielkopolsce traktować można już dziś, jako sprawę całości kolejnictwa polskiego. Niemcy zgadzają się przebywać i nadal na wszystkich stanowiskach kolejowych do czasu obsadzenia ich przez żywił polski, mimo, iż są oni świadomi tego, że koleje te przejdą w całkowite posiadanie Polski.

Konkurs artystyczny. Tow. Zachęty Sztuk Pięknych ogłasza niniejszym konkursem na plakat artystyczny dla fabryki papierosów „Patria“ na warunkach następujących: 1) Wykonywać projekt plakatu ca. 70x100 centymetrów. 2) Kompozycja winna odpowiadać jaknajbardziej wymaganiom plakatu reklamowego. 3) Technika i ilość barw—dowolna. 4) Na plakacie ma figurować firma w brzmieniu następującem: Fabryka papierosów „Patria“ Ganowicz i Wlekinski, Tow. Akc. Poznań—Warszawa. 5) Nagrody: I—3,000 Mk., II—2,000, III—1,000, które bezwarunkowo wypłacane będą za naj-

lepsze z prac nadesłanych. 6) Firma zastrzega sobie prawo zakupu prac nienagrodzonych po 500 Mk. 7) Prace nagrodzone i zakupione stają się bezsporną własnością firmy, ogłaszającej konkurs, wraz z prawem reprodukcji. 8) Ostateczny termin nadsyłania prac miejscowych i zamiejscowych 28 lutego 1919 r. 9) Praca ma być oznaczona godłem; w załączonej i zabezpieczonej kopercie, zaopatrzonej tenże godłem, ma być podane imię i nazwisko i adres autora. 10) Prace nadsyłać należy pod adresem Tow. Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie, plac Malachowski, 3, zaznaczając przy adresie, że przesyłka przeznaczona jest na konkurs. 11) Udział w konkursie mogą brać tylko artyści-Polacy. 12) Wszystkie prace będą wystawione na wiodok publiczny w Tow. Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie. Wybitniejsze zaś prace wraz z nagrodzonymi i zakupionymi będą wystawione w Poznaniu i Krakowie. 13) Prace nienagrodzone i niezakupione będą zwracane autorom za udowodnieniem do dnia 1 lipca 1919 r.; po tym terminie, prace niedobre stają się własnością Tow. Zachęty Szt. P., koperty zaś, zawierające nazwiska autorów, będą zniszczone. 14) Sędziami konkursu są z ramienia Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie pp.: Karol Jankowski, architekt; Piotr Krasnodębski, artysta-malarz; Karol Maszkowski, artysta-malarz; Teodor Ziomek, artysta-malarz; z ramienia Tow. Sztuk Pięknych w Poznaniu: Ks. Szczeny Dettloff, Władysław Marcinkowski, oraz z ramienia Firmy: p. Leon Szczepanowski.

Pogrzeb 13-tu poległych w Inowrocławiu. Z Inowrocławia donoszą do „Dziennika Poznańskiego“: W piątek dnia 10-go, stycznia b. m. odbył się pogrzeb 13-tu zwłok poległych bohaterów ziemi kujawskiej. O godzinie 2 p. opół wyszedł kondukt żałobny ku cmentarzowi przy kościele Panny Marii. Na czele pochodu postępował oddział zandarmerji polowej, potem około 2 tysięcy żołnierzy bez broni, dalej korporacje miejskie, chór, orkiestra wojskowa; 2 kompanje pułków kujawskich i polski korpus oficerski, a przed 4 wozami, na których wieszono trumny, szedł orszak 20 przeszło kapłanów z ks. prałatem Laubitsem na czele. Za trumnami postępowały rodziny poległych, a dalej około 10 tysięcy ludności z miasta i okolicy. Składy wszelkie pozamykano. Latarnie, kirem przysłonięto, płonęły. W drodze orkiestra grała żałobne chorąły. Pogrzebu takiego Inowrocław nie widział, ale też dzieje jego nie wspaniają podobnie krwawych a bohaterów walk. Na cmentarzu złożono trumny jeszcze raz przed wielką wspólną magłą. Z prowizorycznej ambony w gorących i szczyrych słowach słałił męstwo poległych bohaterów ks. Wilkansa. W imieniu żołnierzy zęgał poległych towarzyszywów porucznik Kwiecinski w imieniu miasta prezydent mec. Radwański, w imieniu powiatowej rady ludowej i komisarzjatu N. R. L. dr. Krzymiński. Pienia żałobne wykonał chór.

O polskie podręczniki. Od Wydziału oświaty i szkolnictwa przy Naczelnej Radzie Ludowej w Poznaniu otrzymujemy, z prośbą o umieszczenie, następującą odezwe:

„Wszystkich pp. nauczycieli i księgarzy prosimy uprzejmie o łaskawe nadesłanie nam po dwa egzemplarze wydanych przez nich książek szkolnych, abyśmy mogli wyszukać dla naszych szkół niższych i średnich odpowiednie podręczniki, pisane po polsku. Mito by nam było, gdyby szanowni nauczyciele zechcieli nam podać, czy posiadają jeszcze dostateczny zapas swych nakładów.“

Ile kosztowała wojna? Na jednym z posiedzeń Izby francuskiej pan Jacques Stern zestawil bilans wojny: W dniu 31 grudnia 1917 roku — mówił poseł — wydatki wojenne koalicji wyniosły 424 miliardy 320 milionów, zaś wydatki nieprzyjaciół 208 miliardów 790 milionów. W lipcu 1918 r. wydatki są trudniejsze do sprzecyzowania. Rzucano w tłum różne cyfry: była mowa o 1,200 miliardach; kancelaria amerykańska podawała liczbę 1,000 miliardów, towarzyszywo banków szwajcarskich oznaczało wydatki wszystkich prowadzących wojnę cyfrą 875 miliardów, z czego wyeliminować należy 100 miliardów podatku. Część przypadająca na koalicję wynosiłaby wówczas 518 miliardów. Dla uregulowania tego olbrzymiego rachunku — zdaniem posła prowincji alpejskich, należałoby stworzyć koalicyjne towarzystwo finansowe, któreby miało za zadanie regulować sprawy oszkodowań, należnych od nieprzyjaciela, i obracać kapitałami, będącymi do dyspozycji koalicjantów. Towarzystwo to wydaloby pożyczkę międzynarodową 5 proc. zagwarantowaną solidnie, podlegającą amortyzacji.

Telegram na ręce naczelnej komendy w Poznaniu.

Zgromadzeni w dniu 12 stycznia 1919 r. na wiecu ludowym we Wrześni obywatelki i obywatele okręgu wrzesińskiego wyrażają żołnierzowi wielkopolskiemu słowa gorącej wdzięczności i podziwu z powodu bohaterkiej postawy wobec wroga i odniesionych nad nim zwycięstw, które oswobiliśmy znaczną część kraju od wiekowego jarzma pruskiego.

Żołnierze, czynem udowodniłście, że godni jesteście miana żołnierzy polskich i jako tacy stanąć pod wodzą Twórcy i Komendanta Wojsk Polskich—Józefa Piłsudskiego, celem zupełnego oswoobodzenia Ojczyzny. (PAT).

TELEGRAMY.

Komunikat sztabu generalnego.

Warszawa, 15 stycznia (PAT). — Grupa Bugu: Na wschód od Włodzimierza Wołyńskiego zaatakowały oddziały nasze pod wypróbowaniem kierownictwem kapitana Zborowskiego licznie przeznajające oddziały Petlury pod Wołynia. Po 2-godzinnej walce nieprzyjaciela zupełnie rozbito, zdobyto 2 ar-

maty, 2 karabiny maszynowe i jeden miotacz min; wzięto do niewoli 4 oficerów i kilkudziesięciu szeregowców. W akcji tej odznaczyły się oddziały rotmistrza Jaworskiego i porucznika Jasińskiego. Dnia 14-go b. m. rano oddziały pułkownika Berbeckiego zaatakowały na północ od Żółki silny oddział ukraiński, znacznie w ostatnich dniach wzmocniony przez posiłki z Kamionki Strumilowej. Po zaciętej walce zajęto technicznie umocnione pozycje nieprzyjacielskie koło Gmieńska, Woli Wysockiej i Wiązowny. Wzięto jeńców. Nasze straty nieznaczne.

Grupa generała Rozwadowskiego: Na północ i wschód od Lwowa sytuacja naogół nie zmieniona. Na południe i południowy zachód po dwudniowych walkach panował względny spokój.

Koło Chyrowa sytuacja bez zmiany.

Szef sztabu generalnego:
gen. Szeptycki.

Komunikat wojenny poznański.

Poznań, 15 stycznia (PAT). — „Kurier Poznański“ podaje komunikat wojenny z dnia 14 stycznia: Odcinek Inowrocław: Bez zmiany.

Na odcinku Żnin: Rynaszewo wzięte przez nasze oddziały.

Odcinek: Chodzież: Szarocin zajęli Niemcy.

Na odcinku Czarnków rozejm został przez Niemców zerwany.

Odcinek zachodni: Artylerja niemiecka ostrzeżliwała Kamiennie i Stary Zatoń.

Odcinek południowy: Między Radziczem a Miejską Górka potoczył. Na południo-zachód od Czeszowa wyparto przeciwnika z Kobylej Góry, którą zajęł przejściowo.

Nad granicą śląską zbierają się siły niemieckie.
Szef sztabu.

Niemcy będą bronili Gdańsk?

Gdańsk, 15 stycznia (PAT). — Z wiarogodnego źródła donoszą, że porucznik Fitzner, zastępca niemieckiej generalnej komendy w Gdańsku, postanowił zaopatrzyć Hagelsberg w wojsko, karabiny maszynowe i działa.

Na Śląsku stan oblężenia.

Opole, 15 stycznia (PAT). — W Królewskiej Hucie, Chorzowie i Lipnie ogłoszono stan oblężenia.

Ukraińcy w Brześciu Litewskim.

Moskwa, 15 stycznia (PAT). — Z Brześcia Litewskiego donoszą d. 11 b. m.: Ukraiński krajowy komisarz, Dłutowski, ogłosił, że przejął od Niemców całą władzę. Oczekują przybycia bolszewików.

Pomoc koalicji dla Polski.

Londyn, 15 stycznia (PAT). — „Daily Chronicle“ pisze w sprawie Polski: Stany Zjednoczone i aljanci są przekonani o potrzebie zorganizowania silnej niepodległej Polski. Nie jest to nowością, że aljanci zamierzają użyć Polsce swej pomocy i nadal. Idzie tu zarówno o amunicję, jak i o zapasy żywnościowe. Między innymi, dostarczą aljanci Polsce samolotów i lotników.

Amsterdam, 15 stycznia (PAT). — „Handelsblad“ donosi z Paryża: Doniesieniu jednego z dzienników francuskich, że Ameryka zamierza wysłać do Polski armję, zaprzeczają z miarodajnej strony amerykańskiej. Kola te oświadczają, że w Polsce bawią tylko oddziały Czerwonego Krzyża i personel administracyjny z zakresu rozdzielu środków żywnościowych.

13 list.

Lublin, 16 stycznia (PAT). — Do głównego komitetu wyborczego zgłoszono 13 list kandydatów poselskich. Ze strony polskiej zgłosiły swoje listy następujące ugrupowania: Polskie Stronnictwo Ludowe (Thugutowcy), Narodowy Komitet wyborczy bezpartyjny w Lublinie, Robotniczy Komitet wyborczy P. P. S., Narodowy Komitet wyborczy bezpartyjny okręgu lubelskiego, Zjednoczone Polskie Stronnictwo ludowe, Zjednoczenie ludowe gminy Ludwin, Komitet wyborczy stronnictwa niezawisłości narodowej. Ze strony żydowskiej zgłosiły listy: Żydowska socjalno-demokratyczna partja robotnicza, Socjalny komitet wyborczy na okrąg lubelski, Zjednoczenie ortodoksów żydowskich pod nazwą: Achano Izrael, Socjalno-demokratyczny robotniczy komitet wyborczy lubelskiej organizacji Bundu, jedna lista żydowska nieokreślona.

Los jeńców wojennych.

Paryż, 16 stycznia (PAT). — Na wtorkowym posiedzeniu Rady ministrów postanowiono użyć jeńców wojennych do robót przy odbudowaniu oswoobodzonych obszarów.

Rada naczelna koalicji.

Paryż, 15 stycznia (PAT). — We wczorajszym posiedzeniu popołudniowym naczelnej rady aliantów wzięli udział prezesi ministrów i ministrowie aliantów państw sprzymierzonych. Z komunikatu oficjalnego i uzupełniających doniesień prasy wynika, że powzięto następujące uchwały:

Nowe warunki zawieszenia broni wstrzymano.

Rada postanowiła zaopatrzyć w żywność Niemcy i kraje pograniczne, dalej Jugosławję, państwo czesko-słowackie, Polskę, Węgry i Rumunję, żąda jednak wzamian za to, aby Niemcy dostarczyły środków do skutecznego przewozu przez dostarczenie wszelkich okrętów, jakie znajdują się jeszcze w portach niemieckich lub neutralnych.

Aljanci domagają się dalej od Niemiec, aby oddali materiały, zabrane przez ich wojska z fabryk na terytorjach, obsadzonych dawniej przez wojska niemieckie. Tożsamość tych materiałów będzie można łatwo stwierdzić, gdyż sztab niemiecki stosował przy zabieraniu tych materiałów, pewną ściśłą metodę.

Przedmiotem zastrzeżeń finansowych jest umieszczenie w pewnym miejscu zapasów złota z Reichsbanku. Aljanci zażądają transportu tego złota do miasta prowincjonalnego. Następnie ustalono liczbę delegatów na konferencję pokojową aliantów państw sprzymierzonych (przyczem dodatkowo donoszą, że Brazylii dano trzy miejsca), poczem rada zbadała metody prac kongresu pokojowego, jego zasady i regulamin. Pierwsze plenarne posiedzenie konferencji pokojowej odbędzie się, jak już wiadomo, w sobotę d. 18-go b. m. w Paryżu w pałacu ministerstwa spraw zagranicznych.

Zajęcie Szegedynu przez koalicję.

Lublana, 15 stycznia (PAT). — Lublańskie biuro korespondencyjne donosi z Białogrodu: Według doniesienia serbskiej wojennej kwatery prasowej, pułk wojska koalicyjnego z artylerją i konnicą obsadził miasto Szegedyn.

Spustoszenia dokonane przez Niemców we Francji.

Paryż, 15 stycznia (PAT). — Z Metz donoszą: Dziennikarze i wybitniejsi obywatele w najbliższych dniach udadzą się w podróż na dawny front francuski. Podróż jest zorganizowana w porozumieniu z marszałkiem Pétain, aby ci dziennikarze i wybitniejsi obywatele mogli naocznie się przekonać o spustoszeniach, dokonanych przez Niemców we Francji, a następnie podać je do wiadomości współobywateli.

Erzberger telegrafuje.

Berlin, 15 stycznia (PAT). — Członek niemieckiej komisji rozejmowej w Spaa, znany poseł centrowy, Erzberger, w odpowiedzi na telegram ludności niemieckiej z Wejherowa wysłał następujący telegram: Niemiecy mężczyźni i kobiety z powiatu wejherowskiego mogą być pewni, że pod żadnym warunkiem obszary niemieckie nie staną się łupem polskiej zachłanności. Niemcy w Prusiech zachodnich muszą tworzyć ochotnicze oddziały, aby stawić czoło naporowi Polaków.

Dzisiaj przysłowie: „Pomóż sobie, a Bóg ci pomoże” ma dla Prus większe, niż kiedykolwiek, znaczenie.

Erzberger mówi:

Berlin, 15 stycznia (PAT). — „Vossische Zeitung” donosi: Sekretarz stanu Erzberger w mowie, wygłoszonej w Ulm, oświadczył, że położenie jest groźne. Jeżeli naród nie okaże zrozumienia w tak poważnej chwili, to zanosi się na ogromne obostreżenie warunków zawieszenia broni i warunków pokojowych.

W Berlinie.

Berlin, 15 stycznia (PAT). — Po zupełnie spokojnym dniu wczorajszym doszło wieczorem około godz. 10 do strzelaniny. Spartakusowcy, którzy umieszcili się na dachach, zaczęli stamtąd ostrzeliwać strażę, ustawioną około redakcji i biura Wolffa. Spartakusowcy strzelali z karabinów maszynowych. Wkrótce, potem wykryto gniazdo spartakusowców na wieży kościoła Jeruzolimskiego i na dachu domu koncertowego Clou przy Mohrenstrasse.

Berlin, 15 stycznia (PAT). — Znana bolszewicka agencja telegraficzna w Berlinie „Rosta”, która po wypędzeniu z Berlina Joffego zaczęła funkcjonować, jest obecnie ponownie zamknięta. W gmachu agencji przy ul. Fryderykowskiej dokonano rewizji,

podczas której znaleziono obfity materiał dowodowy, przemawiający za tem, że agencja utrzymywała ściśle stosunki ze spartakusowcami i anarchistami. Podczas rewizji doszło między wojskiem dokonywującym rewizji a spartakusowcami, znajdującymi się w gmachu agencji, do krwawego starcia.

Posel francuski C. Simon w Pradze.

Praga, 15 stycznia (PAT). — Dziś w poł. poseł francuski, Clemens Simon, wręczył w uroczysty sposób na zamku pismo uwierzytelniające prezydentowi Masarykowi. Poseł francuski w mowie przy tej sposobności wygłoszonej oświadczył, że Francja, która pierwsza zażądała, aby armja czeska walczyła po stronie koalicji, uznaje także pierwszą republikę czeską i pragnie tego, ażeby rząd francuski był pierwszy reprezentowany w Pradze.

REPERTUAR TEATRÓW WARSZAWSKICH.

Teatr Wielki. Dziś Wieczór Uroczysty ku czci koalicji, jutro „Cyganeria”.

Teatr Rozmaitości. Dziś „Szpieg”, jutro „Rycerz z Łąbkiem”.

Teatr Polski. Dziś i jutro „Mistrz”.

Teatr Mały. Dziś i jutro „Gołobie serce”.

Teatr Letni. Dziś i jutro „Chrześcijański wojenny”.

Teatr Nowości. Dziś „General huzarów”, jutro „Ewa”.

Teatr Praski. Dziś i jutro „Tamten”.

Teatr Powszechny. Dziś i jutro „Wicek i Wacek”.

Od Wydawnictwa.

Z powodu, iż liczne numery „Monitora Polskiego” z roku 1918 są zupełnie wyczerpane, nie możemy zadośćuczynić żądaniom dostarczenia kompletów za rok ubiegły.

Dla Wojska stemple i pieczęcie

wykonywa na poczekaaniu fabryka
MARSZAŁKOWSKA 118.

356

SYNDYK TYMCZASOWY

MASY UPADŁOŚCI

„Ż. Zniński i M. Bronicki”

wzywa niniejszem wierzycieli masy upadłości, aby w ciągu dni 40 od daty ogłoszenia niniejszego zgłosili się do Syndyka celem oświadczenia w myśl art. 502 kod. handl., jakiego tytułu i jakiej sumy są wierzycielami.

Terminy do sprawdzenia należności w myśl art. 503 wyznaczone na dzień 6 i 12 marca 1919 r. w lokalu wydziału upadłościowego Warszawskiego Sądu Okręgowego o godzinie 11-ej przed południem.

Syndyk Tymczasowy
Ignacy Chabielski,
Adwokat-Przysięgły.

ZGINAŁ

kwit Banku Handlowego w Warszawie, Oddziału w Częstochowie, z dn. 10.XII. 1918 Nr. 101 na imię J. Ziętarskiego na 5% Obligi Król. Polskiego na rb. 500. Po eksplozacji ogłoszenia, kwit powyższy straci ważność, a Obligi zostaną wydane prawnemu właścicielowi.

345

ZGUBIONY

został kwit inkasowy Banku Handlowego m. Częstochowy na sumę Mk. 8400 na imię H. Fuchsa z wystawieniem S. Frank. Wszelkie zastrzeżenia zrobione.

353

POZWOLENIE NA SPRZEDAŻ ULICZNA PAPIEROSÓW z dnia 16 Sierpnia 1918 r. za Nr. 123 na imię Marjanny Kopeć zagubione.

352

TERMIN LICYTACJI RUCHOMOŚCI INWENTARZA w majątku Głosków, pow. Garwolińskiego, oznaczony na d. 14/I 1919 r., odwołuje się.

348

ZAGINAŁ kwit Depozytowy Domu Bankowego Adama Piędzickiego Nr. 18444, wydany na imię Walerjana Tioffa na pozostawioną kopertę, opieczetowaną trzema pieczęciami.

Odpowiednie zastrzeżenia zrobione zostały.

355

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Wezwanie.

Zarządzona kontrola nad rozdawnictwem zapomóg

pozbawionym pracy

wykazała, że zgłaszają się po zapomogi pracownicy, którzy obecnie posiadają zajęcie zarobkowe.

W celu zaprowadzenia ściślejszej kontroli nad tego rodzaju nadużyciami

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wzywa wszystkich przedsiębiorców przemysłowych i handlowych,

aby złożyli w ciągu tygodnia od dnia opublikowania niniejszego wezwania w najbliższym Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy i Opieki nad Wychodźcami imienne wykazy pracowników zarówno obecnie zatrudnionych, jako też zwolnionych po dn. 15 Grudnia r. z.:

oraz aby odtąd stale zawiadamiali Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy i Opieki nad Wychodźcami w przeciągu trzech dni o każdym poszczególnym przyjęciu lub zwolnieniu pracowników, przesyłając odnośne wykazy z podaniem imienia i nazwiska; wieku, zawodu, stanu rodzinnego, imienia żony (lub męża), ostatniego adresu oraz czasu pracy poszczególnych pracowników.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Warszawa, dn. 11 stycznia 1919 r.

357

Zarząd Tow. Akc. Pruszkowskiej Fabryki Wyrobów Metalowych

zawiadamia p.p. akcjonariuszy, że dnia 7 Lutego 1919 r. odbędzie się nadzwyczajne ogólne zebranie akcjonariuszy w gmachu Hotelu Polonia, Aleja Jeruzolimska Nr. 53 o godzinie 6-ej po południu.

PORZĄDEK DZIENNY:

- 1) Sprawozdanie Zarządu z działalności Towarzystwa po ewakuacji fabryki do Rosji w latach 1915, 16 i 17.
- 2) Wniosek Zarządu o dopłacenie do kapitału zakładowego Towarzystwa, stosownie do § 66 ustawy, lub likwidacji Towarzystwa.
- 3) Wnioski pp. akcjonariuszy.
Pp. akcjonariusze, życząc przyjąć udział w ogólnym zebraniu, powinni w myśl § 51 ustawy przynajmniej siedem dni przed terminem ogólnego zebrania złożyć akcje na ręce Zarządu, Aleja Jeruzolimska Nr. 53 mieszkania 3, lub odpowiednio zaświadczenia na zdeponowane akcje. Gdyby ogólne zebranie w oznaczonym terminie nie doszło do skutku, to, stosownie do § 59, następnego ogólnego nadzwyczajnego zebranie odbędzie się dnia 25 Lutego 1919 r., o godz. 6-ej wieczorem, w tym samym lokalu.

354